

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Commirii E Societate Jesu Carminum Libri Tres

Commire, Jean

Lutetiæ Parisiorum, 1678

Daphnis. Ecloga II. In gratiam V. C. Joannis de Vyenne, Abbatis Sancti Martini apud Nivernum. Thyrsis. Iolas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14818

Vicinas segetes contemnere ; dein Jove duro ,
 Pleiadis aut casu disiectas conqueri aristas.
 Et tu Tityre flave , & tu formose Menalca ;
 Tityre vane animi , Divum de gente Menalca ,
 Fors olim amissos deserto in litore honores
 Flebitis , aspicietque altis de montibus Ægon :
 Aspiciet , vestro & luctu lætabitur Ægon ;
 Quando illum indigna spreveritis sorte jacentem.

Hæc pueri inter se jactabant. Flentibus illis
 Juppiter intonuit cœli de parte sinistra ,
 Et paulum luctus tali omine mulsit acerbos.

DAPHNIS.

ECLOGA II.

*In gratiam V. C. Joannis de Vyenne, Abbatis Sancti
 Martini apud Nivernum.*

THYRSIS. IOLAS.

THYRSIS Sequanides , & Phœbi cultor Iolas ,
 Ambo concordēs animis , sine litibus ambo
 Rivales , ibant soli per devia rura
 Obliti sociorum. Urebat Daphnidis illos
 Namque amor assueto violentius. Unus in ore
 Daphnis erat , unum spirabant pectora Daphnim.
 Imprimis cura hæc puerum mordebat Iolam ,
 Num placeant illi sua carmina. Nam neque tantum
 Fama juvat , neque laus ; quantum tua gratia , Daphni.
 Hæc viridi potiorque hedera , & Permesside lauru ,
 Queisque alii gaudent præcingere tempora fertis,
 Deyenere , fugax trepido qua Niveris amne

O iij

Inter populeasque umbras, alnosque comantes
Murmurat, & soles undis defendit iniquos.

Tum sic unanimen Thyrsin compellat Iolas.

Iol. Cur non Thyrsi, pari quoniam succendimur igne,
Inque vicem nostros fidi conscimus amores,
Cantamus Daphnim? mulcentur carmine curæ,
Atque sitis rivis, & opacis frondibus æstas.

Thyrsf. An mihi sit quicquam jucundius? aspice, flumen
Daphnidis audito murmur compressit aquarum
Nomine: nec jam ullæ strident per prata cicadæ,
Nec jam ulla alludit calamis fluitantibus aura.
Daphnis abest: cantus nostros tamen audiet absens,
Audiet, ipse suo gratusque favebit honori.

Iol. Incipe quandoquidem hic mollis substernitur herba,
Alnus & implexis præbens umbracula ramis
Desuper incumbit, lambunt vestigia lymphæ.

Incipe Thyrsi, meos referam dein ordine versus.

Thyrsf. Nymphæ Niverides, qui vos tunc squalor ha-
bebat!

Cum Daphnis procul hinc ageret diversus ab oris
Ignoti Vidulæ prope flumina. Nam neque campis
Cultus erat, nec honor pratis, nec gratia silvis.

Flores quin etiam rubigo infederat ipsos,
Et passim hirsutis horrebant vepribus horti.

Ut venit, ut tenet hæc Daphnis loca; protinus agris
Mutatur facies: horror suus excidit hortis,
Redditus atque honor est pratis, & gratia silvis.

Daphni tuum rupes etiam sensisse feruntur
Adventum, & duri crevisse in tecta molares
Sponte sua. Ipse etiam tiliæ licet arida tellus
Protulit, & virides suspendit in aere cryptas.

Daphnis & arboribus brumas defendere tristes

*La Vesse fluvius
Remos alluens.*

Instituit; Daphnis prohibere à floribus Austrum.
Ille etiam gratos spinis induxit odores,
Ille etiam rhamno pretiumque & nomina fecit.
Fortunate senex! hic inter florea regna
Et saltus lætos facilis tibi ducitur ætas.
Et nunc propter humum nascentia carpere fraga
Gaudes, nunc cerasi rubros legis arbore foetus,
Quæ mittas calathis ad amicos munera plenis.
Ah! ne cœruleus per gramina repserit anguis,
Innocuasque dapes tristi corruperit aura!
Ah! ne nectareum libaverit ore cruorem
Eruca, & virus cum morfu afflaverit atrum.
Fortunate senex! tibi silvis ecce relictis
Nocte dieque refert sua carmina dulcis aëdon.
Te merulæ læto garritu sponte salutant,
Te rauca celebrant formosæ voce columbæ.
Omnia, Daphni, tuum tangit decus, omnia honori
Certatim famulantur: amant namque omnia Daphnim.
Dum pinus montes, dum flumina myrtus amabit,
Pulchra umbras laurus, soles cyparissus apricos;
Niveris ad ripam celebrabere. Nec tibi Lethes
Pocula sunt metuenda. Premat licet omnia Lethe,
Daphni, tuum nomen fama immortalis habebit.
Iol. Dulce mihi murmur fugitivæ in vallibus undæ,
Dulce avium plausus, & amabilis aura Favonî
Undantes tremulo dum flamine crispas aristas.
Sed neque lympha juvat me tantum garrula, plausus
Nec volucrum, molli nec crispæ flamine aristæ;
Quantum, Thyrsi, tuo deductum pectore carmen.
Thyrs. Jam desueta diu mihi fistula. Vox quoq; Thyrsin
Conatu sæpe in medio frustratur hiantem.
Quanquam ipsum memini Pana æquiparare canendo.

Omnia tempus habent, versus quoq; Tetrica postquam
Nos habuit Sophie, Musa auersata reliquit.

Sed tu parce, puer, causando ducere tempus.

Iol. Daphnin ad astra feramus: amat vos vestraque
Daphnis

Munera, pastores: illi quoque fistula curæ.

Daphnis & ipse boves Arduenna pavit in alta,

Otia cum silvis & pax tranquilla manebat:

Nec miles pecori exitium, nec vincla magistris

Ulla minabatur. Non illo tempore quisquam

Aut melior turbare lupos, aut fallere vulpes;

Nec melior quisquam graciles inflare cicutas,

Aut versus calamis componere. Vos ego Musæ

Testor, quæ toties illum vidistis agentem

Faunorum Dryadumque choros sub montibus altis.

Nunc etiam, quamvis nive tempora texerit ætas,

Non oblita seni juvenilia. Sæpe ego Daphnim

Æstivos vidi cantando condere soles.

Nec Damon alio fertur didicisse magistro:

Damon qui potuit mollitas sub juga tigres

Mittere, & ad numerum salientes ducere tauros;

Damon qui dubiam fecit tibi, Mantua, palmam.

Me quoque jam vatem, si non & fallere tendunt,

Pastores perhibent ex quo illum visere coepi.

Quamvis, Pirenes, atque Aoniæ Aganippes

Transferint longe mihi pocula: nec juga Pindi,

Nec fontes sacros recluserit augur Apollo.

Pro mihi Pirene, pro fatidica Aganippe,

Daphnidis unus amor mentem impulit. Ille medullis

Cœlestem accendit Phœbo præsentior ignem.

Sed quid, Daphni, tuo sit jam insuperabile amanti,
Si valuit sævos moderari pectoris æstus,

Et

Et præbere animo solatia ? si mihi pulchræ
Uranies desiderium , & spes tempore sero
Dilatas lenire , modumque adhibere dolori ?
Te sine , blande senex , mihi funere tristior ipso
Vita fuit ducenda. Carerent lumine soles ,
Et saltus umbris , liquidis & flumina lymphis ,
Hibernoque gelu squaleret odoriferum ver.
Te sine jam nullus terris superaret Iolas.
Ut vitis Baceho decori est , ut Palladi oliva ,
Populus Alcidae , pulchro sua laurea Phœbo ;
Tu decus omne mihi. Nec tantum gramine vaccæ ;
Nec thymo apes gaudent , tenera nec fronde capellæ ;
Quantum , Daphni , tuo aspectu lætatur Iolas.
Ergo Liger Tyberi miscebitur , Elaver Istro ,
Et Rhodanus Tamesi , & flaventi Sequana Ibero ;
Ante tuæ quam me capiant oblivia laudis.
Seu face purpurea terras incendet Eous ,
Seu tenebras referet nos humida ; nil nisi Daphnim
Cantabo. Daphnim silvæ & cava saxa sonabunt ,
Æmula per valles Daphnim modulabitur Echo :
Æternumque suis inscriptæ nomina fagi
Corticibus , Daphnim nostrosque loquentur amores.
Thyrs. Non tibi frustra ignis præcordia tantus adurit.
Nam Daphnis gemitus , cum tu discedere velles ,
Et lacrymas fudit , teque amplexatus euntem ,
Hic mecum dilecte mane , mane , inquit , Iola.
Sed jam serus oves sub tecta reducere vesper
Admonet : inceptum cras perficiemus honorem.